

HET KLEINE OFFER

„IK BEGRIJP NIET, MOEDER, WAAROM...“
I mokte Meta met een verongelijkt stemmetje. Ze was in een onwillig houdinkje op den keukenstoel neergevallen en liet de bengelende schaatsen irriterend tegen elkaar kletteren.

„Het zou juist zoo fijn zijn vanmiddag, nu ik vrij heb van school. Emma en Annie en Jet komen allemaal op den vijver rijden. Er is muziek van een draaiorgel, en als het een beetje donker wordt, verlichten ze de baan met gekleurde lampions. Zoo leuk...“

Haar oogen, donker van ontevredenheid, vorschten in moeders onbewogen gezicht. Moeder stond achter de strijkplank, met rechts van zich het blauwe teiltje boordevol strijkgoed en links het stapeltje, dat al klaar was, keurig glad en onberispelijk gevouwen.

De elektrische strijkbout vloog over een lange nachtpon van Marietje, rutsch, rutsch, met lange halen, het snoer er achter als een potsierlijke staart. Anders was het zulk een gezellig gezicht, net of moeder stond te tooveren, zoo snel ging het. Maar nu vond Meta dat eentonige rutsch, rutsch onuitstaanbaar.

„Marietje heb-u wel laten gaan. En de jongens zijn naar het ijs met de slee,“ beklaagde zich Meta.

De strijkbout stond stil. Moeder vouwde Marietjes nachtpon handig toe. „Marietje heeft eerst alle boodschappen gedaan,“ zei moeder rustig. „En de jongens kunnen toch niet de kousen stoppen voor me en op broertje passen, is 't wel?“

„Broertje is net zoo lastig,“ probeerde Meta nog.

Moeder was al weer bezig met een flanelen sportblouse van Dick. Rutsch, rutsch.

„Ja, dat komt, doordat hij een beetje ziek is van verkoudheid,“ zei ze. „Wees jij nu mijn flinke oudste en doe gehoorzaam je ijstrui uit. Je ziet, moeder heeft nog zoo'n stapel strijkgoed. En er zijn zooveel kousen kapot. En broertje ligt boven te huilen, omdat hij zich zoo verveelt.“

„Maar waarom nou?“ hakkelde Meta nog, al half afgewend naar de deur, haar keel dik van plotseling verdriet. — Vanmorgen was alles zoo heerlijk geweest. Gepopeld had ze om weg te komen. En nu was alles even akelig!

„Kijk eens, Meta,“ zei moeder ernstig, „voor ieder komt het oogeblik, dat God een offer van hem vraagt. Het jouwe is nog maar een heel klein offer, vrouwtje. Nu kun je twee dingen doen, tegenstribbelen en er onderuit kruipen, of moedig afstand doen.“

Meta, verslagen, sukkelde met haar schaatsen naar boven, waar broertje haar ontving met een kreetje van plezier. Hij had zijn dekentjes en laken heelemaal op een prop gewoeld en zat met een vuurrood behuuld hoofdje tusschen de spijlen van zijn ledikantje door te kijken.

Meta kreeg dadelijk meelij met het eenzame kereltje. Ze begon handig zijn verfofmaaid bedje te ordenen; ze trok zijn opgeschort hansopje recht en keerde zijn gedeukt kussen om.

„Ziezoo, kleine prul, als je nou heel zoet onder de dekens blijft liggen, komt Meta bij je zitten kousen stoppen, den heelen middag, en verhaaltjes vertellen ook.“ „Heejen mittag,“ brabbelde broertje zielsvergenoegd. Meta deed de ijstrui uit, en nam de kousenmand. Bovenop lagen sportkousen van Dick met vuistgroote gaten. Even moest Meta glimlachen als een toegeeflijk moedertje. Die wildebras takelde zijn kleeren altijd zoo schandalig toe! Wat had moeder ook weer gezegd

over dat offer? God vraagt het van ons en wij kunnen tegenstribbelen of doen. Gek, net een preek. Toch wel mooi, als je kon offeren zonder tegenstribbelen. Offeren en toch blij zijn. Anders had het toch geen waarde. Maar het was héél moeilijk. Even dacht Meta nog met spijt aan den vijver. Zoo gezellig zou het er nu zijn, die gladde witte baan, de wapperende vlaggen tegen de blauwe lucht, de knusse sinaasappel- en chocola-kraampjes, en dat leuke gesnor van al die schaatsijzers.

„Haajtje tejen,“ bedelde broertje met zijn verkouden stemmetje. Meta begon met haar gebalde vuist in Dicks kapotte sportkousen te verzinnen van kabouters met roode puntmutsen en baarden tot op hun schoenen.

„Keboutes,“ prevelde broertje verrukt na. Het verhaal werd heel lang, en intusschen werd de kousenmand leeger. Ten slotte keek Meta op, omdat het al begon te schemeren en het te donker werd om den draad in de naald te steken.

Broertje was ingeslapen en pufte genoeglijk zijn adempje uit een half open mondje. Meta ging zachtjes met de bijna leege kousenmand naar de huiskamer.

„Dat treft,“ zei moeder opgewekt. „Ik heb net thee gezet. Nu steken we gezellig de schemerlamp op en dan stoppen we saampjes de laatste kousen.“

Meta had nog wel iets willen zeggen over dat offeren, maar ze wist niet goed hoe. Daarom zei ze maar: „Broertje slaapt.“

Moeder glimlachte goedkeurend. En Meta glimlachte terug, zóó gelukkig, of er iets heel moois gebeurd was.

Ze zaten nog niet lang met zijn tweetjes, of daar kwamen de jongens thuis, rumoerig met veel opgewonden verhalen.

„Ik reed drie keer den vijver rond, zonder één keer rusten, moeder,“ blufte Dick met zijn grove jongensstem. „We reden in een lange sliert en bij de bochten stoven de menschen op zij.“

„Zulk prachtig ijs was het,“ riep Marietje met een zangerig uithaaltje. „Geen ééne scheur. Zeg, Meet, waar heb jij gezeten? Annie de Ruiters heeft wel drie keer naar je gevraagd.“

„Ik?“ zei Meta met een snellen blik naar moeder, „ik heb moeder geholpen.“

Ze keken haar allen verbaasd aan, zoodat ze een kleur kreeg van verlegenheid. Daarom keerde ze zich gauw om naar de theetafel en vroeg monter: „Wie wil er thee, jongens?“

Moeder glimlachte weer.

JO SPIERENBURG

DE BEGENADIGING

Dit is de begenadiging van 't milde leven:
het weten, dat er in één hart een veil'ge veste,
een nest voor onzen droom is.

Dit doet ons, havelooze bedelaars, zacht treden
als koningen met hoog en vorstelijk gebaren,
als was de wereld onze.

Dit doet ons tevens verdeemoedigd pijnen dulden
en leert te luist'ren naar het weenen van de menschen,
als was hun smart de onze.

Dit is de zegening, die maakt den uitverkoorne
tot trotschen held en tevens tot verdroomd en teeder-
verwonderd kind op aarde.

JO SPIERENBURG